

Hàng Ưng

Địa chỉ thần tình yêu



Dưới mắt đáy của hộp trang điểm có địa chỉ của anh ấy.

Bây giờ, anh ấy lại là người đàn ông sống độc thân. Khách sạn mà anh ấy được gọi là Làng thần ái tình. Cứ nghĩ đến cái tên gọi ấy, chị lại thấy náo nức trong lòng, tai chị cứ nóng bừng lên, con tim trong lồng ngực cứ nảy lên như đang nhảy một vũ điệu bốc lửa.

Hôm qua, anh ấy và chị tình cờ gặp nhau trên đường. Hai người cùng nhau vào một tiệm cà phê. Họ ngồi với nhau rất lâu...

Hai mươi năm trước, họ đã đến với nhau và dành cho nhau mỗi tình đầu trinh trắng, nồng nàn. Tình yêu ban đầu ấy đã để lại trong trái tim mỗi người những kỷ niệm mà cả đời không dễ quên. Họ nói với nhau những chuyện vui buồn trong thời gian xa cách. Hai trái tim bồi hồi thổn thức. Cốc cà phê được khuấy lên, những giọt cà phê đọng lại trên đầu lưỡi vừa ngọt vừa đắng...

Đêm ấy, chị không sao ngủ được. Chị nằm im không dám làm kinh động tới giấc ngủ của chồng. Hán Thông, chồng chị, đang ngủ rất ngon giấc. Xung quanh yên tĩnh không hề có một tiếng động dù là rất nhỏ. Chị không dám trở mình. Dưới ánh trăng nhấp nháy, mắt

chị không sao khép lại được.

Dưới mặt đáy của hộp trang điểm có địa chỉ của anh ấy.

Hôm nay, chị trang điểm rất cẩn thận. Nhìn trong gương, chị thấy mình vẫn rất xinh đẹp và quyến rũ đến mê người. Đúng, trang điểm là điều tối trọng yếu đối với người phụ nữ tuổi trung niên. Đã lâu chị biếng trang điểm vì thực ra khi đã có chồng thì người đầu tiên thường thức vẻ đẹp của người phụ nữ là người chồng nhưng chồng chị chỉ suốt ngày đi làm ở cơ quan, khi về nhà, còn bao nhiêu thời gian, anh lại cúi mũi vào đọc sách không hề để ý gì đến điều đó. Cuộc sống cứ nhạt nhẽo trôi đi một cách vô vị...

Dưới đáy hộp trang điểm có địa chỉ anh ấy.

Số phòng anh ấy ở trong khách sạn, chị đã nhớ như tạc vào óc. Chị hiểu rất rõ khi mình đến đó với anh ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra. Chị dự cảm được rằng khi chị đến với anh ấy thì nhất định anh ấy sẽ không thể kìm nén được tình cảm đã nung nấu trong lòng anh suốt hai mươi năm qua và chắc rằng chị cũng sẽ không phòng giữ được. Nhưng tiếng gọi của những kỷ niệm của mối tình đầu cứ thiết tha trong lòng và thúc giục chị đến với anh. Chị biết rằng đối với tình yêu cần phải nghiêm túc không được vượt quá giới hạn nhất là bây giờ mình đã có chồng. Vì vậy, trong chị bỗng nảy sinh một ý nghĩ: "Mình không thể cùng một lúc sống với hai người đàn ông. Mình không thể lừa dối hai người đàn ông mà chị đều yêu quý và chị cũng không thể lừa dối chính bản thân mình. Nhất thiết chỉ được phép chọn một trong hai người". Nghĩ đến đây, chị bỗng giật mình tự hỏi: "Sao mình lại có thể có ý nghĩ như vậy được?...".

Chị lại nói với chính mình: “Mình không nên đi! Hán Thông là một người chồng tốt. Mình rất yêu anh ấy. Anh ấy còn có điều gì không như ý mình nhỉ?”. Nhưng cũng không hiểu tại sao chị vẫn với lấy cái lược và đứng trước gương chải đầu, trang điểm, rồi chị mặc bộ váy áo rất đẹp. Chị thay cả bộ quần áo lót. Lúc này trông chị rực rỡ như một cô dâu mới...

Chị đứng đối diện với cái gương, xoay người sang bên phải, xoay người sang bên trái tự ngắm mình. Chị vuốt má, cổ và xoa xoa bộ ngực của mình. Chị thấy mình còn xuân và đẹp lắm. Giá như chị đeo thêm một sợi dây chuyền thì cổ và ngực chị lại càng được tôn thêm vẻ ưu nhã. Chị đang ước ao như thế thì bỗng nghe tiếng bước chân đến gần chị. Hán Thông cười và nói:

- Em thật đẹp! Em đeo thêm sợi dây chuyền này vào cổ thì vẻ đẹp lại càng được tôn lên thêm nhiều lần!

Chị giật mình nghĩ: “Hán Thông từ trước đến nay rất ít khi về nhà buổi trưa cơ mà. Sao hôm nay anh ấy lại về?...”.

Hán Thông nói xong, anh lấy từ trong hộp ra một sợi dây chuyền hạt trân châu rất đắt tiền đeo vào cổ cho vợ. Chị ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh lại biết em thích sợi dây chuyền này?

Hán Thông nói:

- Có hai lần, sau khi tan tầm, trên đường về, anh thấy em đứng trước quầy hàng có bán sợi dây chuyền này. Anh thấy em có vẻ thích nó nên anh mua tặng em.

Hán Thông nói tiếp:

- Có việc gì mà em có thể giấu được anh?

Nghe Hán Thông nói, chị suy nghĩ rất nhiều về ẩn ý của câu nói đó. Chị liếc mắt nhìn trộm chồng và đọc được trong ánh mắt của chồng như ẩn chứa điều gì nhưng ánh mắt ấy lại tỏ ra bình thản như nước. Anh cúi xuống nhìn vào đế gương nơi để cái hộp trang điểm. Chị giật mình nghĩ: “Trời ơi, dưới mặt đáy của hộp trang điểm có địa chỉ của anh ấy”.

Nhưng cảm ơn trời đất, anh ấy không hỏi một điều gì. Anh lại đi vào trong phòng đọc sách.

Chị hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh lại nhưng cũng vẫn không có dũng khí để đối mặt với chồng. Chị chỉ nói:

- Em đi đây!

Hán Thông từ trong phòng đọc sách trả lời:

- Chúc em và các bạn học cũ có một cuộc gặp mặt vui vẻ!

Bạn học cũ hẹn gặp mặt nhau là cái lý do chị bịa ra để nói dối anh.

Chị cầm lấy cái túi rồi vội vàng, luống cuống đi ra khỏi cửa như một tên trộm gặp may thoát nạn.

- Này em...

Nghe tiếng chồng gọi, chị lo sợ, hai chân như muốn khụy xuống.

Chị quay lại nhìn chồng nở nụ cười gượng gạo như kẻ phạm tội.

Hán Thông nói:

- Em để quên cái hộp trang điểm này!

Hán Thông cầm ra đưa cho vợ và giục:

- Em đi nhanh đi kẻo muộn!...

Trong lòng chị càng thêm luống cuống, chị sợ anh nhìn thấy thần thái của chị mà phát hiện ra vấn đề. Anh ấy là người thông minh và

nhảy cảm. Nhưng Hán Thông không nói gì. Anh cầm cái hộp đưa tận tay cho chị. Chị không dám nhìn anh. Chị cố trấn an để anh không phát hiện ra điều gì trên gương mặt chị. Bởi vì dưới đáy hộp trang điểm có địa chỉ của anh ấy.

Thực ra, chị không cần mang theo địa chỉ bởi lẽ chị đã thuộc nó như thuộc lòng bàn tay của mình. Chị lúng túng nói:

- Em cảm ơn!...

Đi được mấy bước, chị quay lại nhìn thăm dò thái độ của chồng. Hán Thông vẫn đứng trong nhà nhìn theo. Điều đó như là một sợi dây vô hình níu kéo chị lại. Anh đứng nhìn chị mỉm cười. Ánh mắt và nụ cười rất hồn hậu, ấm áp.

Chị đi theo con đường nhỏ quanh co ra đường cái lớn. Bất giác, quay đầu lại, chị thấy anh đang bước những bước rất chậm rãi đi theo chị, trên mặt toát ra vẻ buồn thương cứ như là anh đi tiễn chị một đi không trở lại. Trong chị day dứt một suy nghĩ: "Nếu chồng chị đã phát giác ra chuyện của chị thì làm sao buổi trưa anh ấy lại mua dây chuyền đem về cho chị? Rồi khi biết chị để quên địa chỉ thì anh ấy lại chạy theo đưa cho chị nhỉ? Giả như anh ấy hoàn toàn chưa biết gì thì tại sao khi tiễn chị, anh ấy lại lặng lẽ, đau buồn như rơi vào cảnh sinh ly tử biệt?...".

Chị ngồi vào trong xe taxi và bảo lái xe cho xe chạy. Nhưng lái xe không hiểu sao xe đến nơi rồi mà khách lại bảo cho xe quay trở lại nơi xuất phát. Rồi xe lại quay đầu chạy đến nơi cần đến nhưng chị không xuống xe. Ngồi trên xe, chị nắm chặt sợi dây chuyền hạt trân châu trong tay và thấy nó nóng như hòn than. Sợi dây chuyền như

mũi kim đâm, làm đau đốn trái tim chị. Chị ngồi trong xe. Xe chạy đi, chạy lại không biết bao nhiêu lần. Cuối cùng, chị xuống xe ở nơi chị xuất phát.

Chị vào đến cửa, móc túi lấy chìa khóa mở cửa. Nhưng kìa cửa nhà đã mở. Chị bước vào nhà, lòng chị ấm áp trở lại. Chị thấy mình giống như con chim nhỏ bay được về tổ ấm. Chị cảm thấy lòng mình rất yếu đuối. Tất cả đều im lặng. Chồng chị biết tất cả nhưng anh để cho chị tự do lựa chọn. Chị nhớ có một lần anh ấy cùng chị đi xem một bộ phim kinh điển về tình yêu của nước ngoài. Trên đường về nhà, Hán Thông nói: "Tình yêu là thứ tình cảm mà không thể cưỡng ép được..."

"Gia đình, lẽ nào không thể là địa chỉ của thần tình yêu sao?". Chị ngửa mặt lên, nhắm mắt lại và tự hỏi mình như thế.

Bỗng nhiên, chị cảm thấy có những giọt nước nóng hổi từng giọt, từng giọt rơi xuống trán mình.

Lúc ấy, trời không mưa.

Nguyễn Mạnh Tùng dịch

Nguồn: ms

Được bạn: ms đưa lên

vào ngày: 18 tháng 10 năm 2004